

Een geheimzinnige brief

Holmes en Watson wonen al jaren in hetzelfde huis. Op een middag wordt er aangebeld. Watson doet open. Er staat een jonge vrouw voor de deur.

Wat een mooie blauwe ogen heeft ze, en wat een lief gezichtje, denkt Watson.

‘Ik ben Mary Morstan. Ik heb gehoord dat u moeilijke zaken op kunt lossen.’

Watson begint te lachen. ‘Nee, daar moet u mijn vriend Sherlock Holmes voor hebben.

Maar kom binnen. Dan kunt u hem zelf vertellen wat er aan de hand is.’

Watson brengt Mary naar de kamer.

Ze loopt zonder aarzelen op Holmes af, stelt zich voor. Dan zegt ze: ‘Helpt u me alstublieft, meneer Holmes. Er gebeuren heel vreemde dingen. Ik begrijp er niets van.’ Ze draait zich om naar Watson en vraagt of hij erbij wil blijven.

‘Het is heel belangrijk dat u ook hoort wat er gebeurd is’, zegt ze.

‘Natuurlijk blijf ik, graag zelfs’, zegt Watson. Hij schuift een stoel voor haar aan en gaat zelf ook zitten.

‘Mijn vader,’ begint de vrouw, ‘was kapitein in het Engelse leger in India*. Ik was nog klein toen mijn moeder daar stierf. Mijn vader vond het beter dat ik terug naar Engeland ging. Maar ik had hier in Engeland helemaal geen familie. Daarom regelde hij een goed *pension* voor mij.

Tien jaar geleden ging mijn vader met pensioen. Hij kwam terug naar Engeland. Toen hij in Londen aankwam, liet hij me direct weten in welk hotel hij was. Hij vroeg of ik daarnaartoe wilde komen.

Ik ging erheen, maar hij was er niet. Hij was de avond ervoor uitgegaan en niet meer teruggekomen. De hele dag heb ik in het hotel gewacht, maar hij kwam niet. Diezelfde avond heb ik de politie ingeschakeld.

* *India was in die tijd een kolonie van Engeland. Vandaar dat het Engelse leger daar was.*

En toen hij er een dag later nog niet was, heb ik in alle kranten een oproep gezet.’
‘Wanneer was dat precies?’, wil Holmes weten.

‘Hij verdween op 3 december 1878, bijna tien jaar geleden.’

‘Waren er nog spullen van hem in het hotel?’, vraagt Holmes verder.

‘Alleen een koffer met wat kleren en een paar *souvenirs* uit India.’

‘Had hij ook vrienden in Londen?’

‘Eén. Een oud-collega uit het leger: majoor Sholto. Maar die wist niet eens dat mijn vader terug in Engeland was.’

‘Vreemd.’

‘Ja. Maar zes jaar geleden werd het nog vreemder. In de krant *The Times* van 4 mei 1882 las ik mijn naam in een advertentie. *Waar woont Mary Morstan? Het is belangrijk*, stond er.

Ik liet in diezelfde krant een berichtje zetten met mijn adres. Vlak daarna bezorgde de post een pakje bij me. Er zat een doosje in met een heel grote parel.

En sinds die tijd krijg ik elk jaar op dezelfde datum zo'n doosje. Steeds met één parel. Kijk, hier.'

Mary laat alle zes parels zien.

'Goh, wat zijn die groot', zegt Watson.

'Ja, het zijn zeldzame en kostbare parels.

Maar er is nog iets. En daarom ben ik hier.

Ik kreeg vandaag deze geheimzinnige brief.

Leest u hem maar.'

Holmes pakt de brief en leest hardop:

Kom vanavond om 19.00 uur naar het Lyceum Theater. Ga bij de derde pilaar links staan.

Er is u groot onrecht aangedaan en dat moet goed worden gemaakt.

U mag twee vrienden meenemen als u het niet vertrouwt. Maar geen politie, anders heeft het geen zin meer.

Uw onbekende vriend

'En, wat gaat u doen, juffrouw Mary?', vraagt Holmes.

'Dat wil ik juist aan u vragen.'

'Ik stel voor dat we er vanavond naartoe gaan.'

U, ik en dokter Watson. Ja toch, Watson?’

‘Natuurlijk.’

‘Nog iets’, zegt Mary. ‘De brief en de parels zijn door dezelfde persoon gestuurd.

Kijk, ik heb een verpakking bewaard waar mijn adres op is geschreven.’

Holmes pakt zijn vergrootglas en vergelijkt de handschriften.

‘Inderdaad, dit is één persoon.’

Ze spreken af dat juffrouw Morstan om zes uur ’s avonds terugkomt.

De brief laat ze achter, maar het doosje met de zes parels stopt ze onder haar bloes.

Dan vertrekt ze.